

at foreligge alt for sent for Rigsdagen. Det var ganske utvivlsomt en Forudsætning fra alle Sider i Fjor, at naar vi igen skulde til at beskæftige os med denne Sag, skulde Rigsdagen have god Tid dertil. Da det imidlertid trak i Langdrag med Sagen, rettede Venstre den 11. September en Henvendelse til Ministeriet, hvori man gjorde Rede for sit Standpunkt og fremhævede, at det nu gjaldt om hurtigst muligt at komme over paa Forsikringsgrundlaget om end med Støtte af det offentlige og de deraf følgende fornødne Kontrolbestemmelser, og at man endvidere vilde have overvejet Spørgsmaalet om de ulovlige Strejker og om deres Forhold, der aktivt eller passivt støttede saadanne Strejker. Der kom Svar fra Statsministeren samme Dag, og i dette Svar fremhævede han, at man under den 2. Juli havde tilskrevet Arbejdsløshedsinspektoratet, og udtalte: Det kan derfor ventes, at et Lovforslag vil kunne foreligge i Begyndelsen af den ordinære Rigsdagssamling. „I Begyndelsen af den ordinære Rigsdagssamling“ udtalte Statsministeren, men nu er der gaaet 2 Maaneder siden, idet Lovforslaget er blevet forelagt den 3. December. Dette er et meget urigtigt Forhold. Man burde have sørget for, at Arbejdet var blevet fremmet ganske anderledes hurtigt. Da vi sidst havde disse Sager til Behandling, blev der fra Ministerbænken udtalt, at Rigsdagen maatte indrømme, at man havde skyndt sig. Man havde efter 8 Dages Forløb lagt Kommissionsbetænkningen som et Lovforslag paa Rigsdagens Bord. Men, sagde man, det var ogsaa Forudsætningen, at Rigsdagen skulde have god Tid dertil. Nu har man altsaa ikke givet Rigsdagen god Tid. Den gældende Lov udløber allerede den 1. Januar. Jeg mener, at hele dette Forhold er meget hensynsløst fra Ministeriets Side. Det bør ikke være saaledes, at et Ministerium, der kalder sig et demokratisk Ministerium, viser Rigsdagens Medlemmer saa lidt Hensynsfuldhed. I saadanne vigtige Spørgsmaal har man fra Rigsdagens Side Krav paa at faa ordentlig Tid til at overveje Forholdene. Da det nu er gaaet saadan, som det er gaaet, mener jeg, at dette Forhold maa forpligte Ministeren til den alleryderste Grad af Forhandlingsvillighed overfor de Ønsker, der fremkommer fra anden Side. Forhaabentlig kan det gennem en saadan viddterede Forhandlingsvillighed fra den højtaerede Ministers Side lykkes at faa hele Arbejdet fuldført trods den meget korte Tid, saa at vi fra den 1. Januar

kan faa den nye varige Lov til at virke. Det vil vi være med til at arbejde for.

I alt Fald maa een Ting være sikker, nemlig, at vi fra den 1. Januar maa over paa Forsikringsgrundlaget igen, vi maa bort fra Statens Støtte gennem Tillæg og fortsat Hjælp o. s. v. overfor den enkelte og ind paa Forsikringsgrundlaget. Dette burde man forlængst have forberedt ved Præmiernes Forhøjelse og ved i det hele paa forskellig Vis at støtte Kasserne. Forsikringsprincippet er i Virkeligheden det bedste for alle Parter. Det var ogsaa det, man oprindeligt samledes om; naar denne Lov i sin Tid kunde gennemføres med Tilslutning fra alle Sider her paa Rigsdagen, var det, fordi den Kommission, der var nedsat, fremkom med et Forslag, der var formet paa Forsikringssystemets Grund, og dette Princip er et sundt og godt Princip. Det er det først og fremmest for den enkelte; der er ingen Tvivl om, at enhver arbejdsvillig vil synes, det er naturligt for ham at yde sit eget Bidrag til en saadan Sags Ordning gennem en Forsikring med Opmuntringsstøtte af det offentlige. Dernæst vil det for Kasserne medføre, at man atter kommer ind i faste og rimelige Forhold. Og endelig er det for Samfundet det bedste, ikke blot af den Grund, at det vil bidrage til at fremme Arbejdsvilligheden — vi har virkelig set alt for mange sørgelige Følger af de Tilstande, der har raadet i disse Aar —, men tillige, fordi dette System i Virkeligheden vil være den bedste Kontrol, selv om vi naturligvis skal have andre Kontrolbestemmelser, som støtter det. Derfor maa vi fastholde den Betragtning, at man nu maa arbejde paa at komme over paa Forsikringsgrundlaget og forme Sagen helt efter disse Synspunkter. Skulde der saa være et og andet ganske specielt og enkeltstaaende Tilfælde, hvor Forholdene er af en særlig Karakter, har vi jo her i Landet andre Institutioner, som tager sig af saadanne specielle Forhold.

Naar vi nu altsaa atter skal over til dette System, vil jeg sige, at vi anerkender for det første, at det er naturligt, at Staten under ganske normale Forhold yder Støtte til dets Gennemførelse paa dette vigtige Omraade, men tillige anerkender vi, at Forholdene under disse ekstraordinære Tilstande har været af en saadan Beskaffenhed, at Kasserne ikke kan komme over paa Forsikringsgrundlaget, medmindre Staten vil yde Bistand dertil, indtil det atter kan lykkes Kasserne at komme til at virke paa normalt Grundlag. Vi vil